

да те поглади съ меката си лапичка! Внимавай добръ и бжди прѣдпазливо за напрѣдъ!

Още дълго врѣме ми разказва стария Гризанъ за проклетия тозъ котакъ . . .

И наистина, той имаше право, всѣки день ние си патѣхме отъ лошия котакъ. Но нека ви разкажа само това, което се случи ейсега наскоро.

II.

Разнесе се слухъ въ нашето царство, че Мърко е обѣсенъ. Нѣкои го даже съ очитѣ си видѣли. Завъртѣ се цѣлото скривалище наше. Шумъ, тичане, пискане, скачане, търкаляне, игра — съ една дума, ние всички пощурѣхме отъ радостъ. А стария плѣхъ Гризанъ отъ радостъ тѣй се напи, че се скара съ царицата и въ кавгата опашката ѝ откъсна, за което бѣше хубавичко набитъ отъ всички ни.

Какво стана понататѣкъ? Не разбрали още хубаво работата, ние намислихме да погребемъ کوتака, че даже и надгробно слово да му прочетемъ. Него го написа нашия миши поетъ Климъ, на прѣкоръ Бѣсната-опашка. Този прѣкоръ му е даденъ, защото, когато чете стихове постоянно си маха опашката и тя трака по земята сѣщо като махалото на часовника.

Като приготвихме всичко, ние трѣгнахме за погребението на کوتака. Излѣзохме всички изъ скривалището си и що да видимъ: наистина, کوتакътъ висѣше на гредата надолу съсъ главата. И грѣбъ, и опашка, и прѣдни крака — сѣщо като мъртви, двѣтѣ му очи гледатъ като замръзнали. Ние всички запѣхме въвъ хоръ: „Мърморко ѝ обѣсенъ, мърморко ѝ обѣсенъ! Доста си ходилъ, доста си бѣснѣлъ, کوتако страшни! Редъ е на нази хоро да друсьнемъ на гроба твой, на гроба твой! И тозъ часъ